

ไกอนาคต

CHICKEN OF TOMORROW

สวัสดิ์ เรื่องสุนทร กรรมการสมาคมส่งเสริมการเลี้ยงไก่ฯ

ฟาร์มวัฒนา

โดยที่ได้เห็นถึงประโยชน์อันสำคัญยิ่ง
ของไก่ใน ส.ป.ร. เขาได้จัดให้มีการแข่งขัน
ทดลองเพาะ เลี้ยง ไก่ ดำ สำหรับอนาคต หรือที่
เรียก ใน ภาษา อังกฤษ ว่า Chicken of
Tomorrow ขึ้นใหม่ 1946 ภายหลังเมื่อ
สงครามสงบแล้วไม่ช้า

การแข่งขันไก่ประเภทนี้ ขึ้นเท่ากับ เป็น
Evolution อีกรวมหนึ่งของ การเลี้ยง
ไก่ คือในชนเดิมเขาเดินดี เดินชนด้วย
ลักษณะกอกอคมที่คล้ายเหมือน อย่าง ที่พวกเรา
ทดลองกันมา แล้วต่อมาชนที่ดีของเขาต้น
ให้การผสมพันธุ์ ให้ไข่ตกจนกระทั่งบัดนี้ ไก่ไข่
มีไข่ 356 ฟองแล้ว เมื่อผสมให้ไก่ไข่ได้
ออกแล้ว จึงได้เห็นความสนใจมาผสมไก่
และไข่ตกเพื่อช่วยให้ประชาชน ได้มีเนื้อ
บริโภคมากขึ้น

อันที่จริงเรื่องการผสมไก่พันธุ์เนื้อไข่ตก
พวกนักวิทยาศาสตร์ในเรื่องไก่เขาได้ ทำ
การค้นคว้าทดลองกันอย่างเงียบ ๆ เป็นเวลา
มา 10 ปีแล้ว เพื่อเป็นการทำนายผลของ

การแข่งขันนักวิทยาศาสตร์เหล่านั้นได้ทำนาย
ไว้ว่า ไก่ที่จะเข้าแข่งขันคงได้แก่ไก่ต่อไป
คือ ไก่โคตัมเบียน (เป็นไก่ที่สถานีทดลองของ
รัฐบาลทำชนที่ Beltsville Research Centre
มีลักษณะคล้ายไก่โตทซ์เซ็ก) ต่อไปคือไก่
บาร์พัตมซว็อค ผสมกับ นิวแฮมเชอร์, ไก่
คอร์นิช ผสมกับ นิวแฮมเชอร์, ไก่ไวท์คอร์
นิช, ไก่นิวแฮมเชอร์ ไกร็อคขาว, ไก่ไวท์น
ตือทขาว, ไก่บาร์พัตมซว็อค และบางทีอาจ
เป็นไก่เด็กฮอร์นอย่างชนิดใหญ่ก็เป็นได้

บรรดาไก่เหล่านี้ หรือ ที่ จะ ผสม กัน ขึ้น
ใหม่จากต้องมีคุณลักษณะมีเนื้อมาก เป็นพิเศษ
และไข่ตกตามควร

เพื่อเป็นการ ส่งเสริม การ ผสม ไก่ดัง
กล่าวแล้ว บริษัทจำหน่ายเครื่องบริโภคที่
ใหม่ที่สุดบริษัทหนึ่ง คือ บริษัท เอ แอนด์ พี
(Atlantic and Pacific Food Store) ได้
เป็นผู้อุปการะจัดให้มีการ แข่ง ชัน และ ให้ เงิน
รางวัลเป็นเงิน 8,000 เหรียญ และ มี คณะ
กรรมการอำนาจการ 15 นาย กรรมการ

เหล่านี้แต่ละรายเป็นผู้แทนบริษัทหรือองค์การ
อุตสาหกรรมไก่ใหญ่ ๆ ทั้งสิ้น นอกนั้นก็
ผู้แทนกระทรวงเกษตรหรือ และผู้แทน
สถานที่ทดลองต่าง ๆ

ผู้เชี่ยวชาญได้เขียนว่า "ไก่อะไรจะเป็น
ไก่ชนะจะต้องรอคอยกันต่อไป อาจเป็นไก่
โคตัมเบียน, ไก่บาร์ผลัด, ไก่พันธุ์ใหม่หรือ
ไก่พันธุ์แท้เดิมแต่ปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น หรือ
อาจเป็นไก่ดกผลัด ระหว่าง ไก่ พันธุ์แท้ สอง-
พันธุ์กันได้ แต่อย่างไรก็ตามหากสำคัญ
อันหนึ่งทูลผู้เชี่ยวชาญ การ เติง ไก่ ทุกคน ลง
ความเห็นต้องกันว่า ไก่ดกผลัด Cross Breeds
จะดีขึ้นไม่ได้ ถ้าได้ปรับปรุงไก่พันธุ์แท้
จะนำมาผลัดให้ดีขึ้นเสียก่อน

ก่อนเริ่มการแข่งขัน บรรดาคำตำรา
จารย์ผู้เชี่ยวชาญการเลี้ยง ไก่ต่าง ออก ความ
เห็นแนะนำกันไปตาม ความ วิชา ความ สามารถ
ของแต่ละท่าน สรุปลงแล้วมีสาระสำคัญอยู่ที่
การคัดเลือกพันธุ์การ ผลัด พันธุ์ เป็น ประ การ
แรก การเลี้ยงดูและการจัดการเป็นข้อรอง
การสนใจในสาระต่าง ๆ โดยละเอียดถี่ถ้วน
ไม่ละเลยการดูแลให้ไก่อยู่สุขสบาย และการ
จัดรักษาความสะอาดที่ส่วนสำคัญด้วย ยกตัว
อย่างเช่น เมื่อเห็นไก่ตายออกจากรังเป็นมูกเลือด
ก็จำเป็นต้องทันทีทันใดที่นกกระทาที่ฟักก็จะต้อง

โรค Coccidiosis ซึ่งเป็นอันตรายอันร้ายแรง
แก่ชีวิตลูกไก่

หากสำคัญในการผลัดไก่ อนาคตก็ค
ต้องผลัดไก่ใหม่เน้อมากและ จัด ให้ผู้ดูแลห
กรรมแข่งขันเจริญยิ่งขึ้น

การแข่งขันคราวนี้ได้ จัดใหม่ ขึ้นเกือบ
ทั่วสหรัฐอเมริกา ในที่หนึ่งได้จัดการแข่งขัน
ขึ้นใน 31 มดรัฐ และในปีที่ต่อมาการแข่งขัน
ได้เพิ่มขึ้นอีกเป็น 38 มดรัฐ นอกจากนั้น
ยังได้แบ่งการแข่งขันออกเป็นภาค ๆ ได้แก่
ภาคเท็กซัส, จอร์เจีย, คอนเนคติกัต, ยูทาห์
และอินเดียนา (Texas, Georgia, Conne-
cticut, Utah, Indiana)

สถานที่สำหรับแข่งขันครั้งสุดท้าย เพ
ชิงชนะเลิศ คณะกรรมการได้ตกลงเลือก
ที่สถานที่ทดลอง เดลาแวร์, จอร์เจีย

กรรมการเลือก แข่ง ขึ้น ได้ ดี สิบ ราช
และดำรงอีกเจ็ดรายสำหรับ เชาวรอบสุด ที่
รอบนผู้ชนะแข่งขันประจำภาคประจำปี 1946
1947 ก็ได้เข้าร่วมด้วย

ระเบียบการแข่งขัน
ให้ผู้เข้าแข่งขันจัดตั้งไข่ฟักต้องหีบ

ยังบริษัทฟักลูกไก่ Bradley Hatchery
เมืองอัลตัน ก่อนวันที่ 1 มีนาคม 1948 มี
ดังมาจากมดรัฐต่าง ๆ รวม 25 มดรัฐ.

ไข่เหล่านี้เมื่อฟักออกเป็นลูกไก่ตัวเล็ก
จะได้จัดตั้งไปยังสถานที่ทดลอง และเอาเขาเดี่ยว
ในโรงเลี้ยงต้องโรง แต่โรงมีคอก 20 คอก
กว้าง 15 ยาว 20 ฟุต แล้วเอาลูกไก่จำนวน
400 ตัว ของผู้แข่งขันเขาเดี่ยวในคอกเหล่านี้
โดยคำนวณเนื้อที่ให้เศษ 3 นิ้ว 1 นิ้ว ของ
ตารางฟุตต่อลูกไก่หนึ่งตัว และจะได้เลี้ยงลูก
ไก่ไว้คอกกันตั้งแต่แรกจนกระทั่งวันสุดท้ายของ
การแข่งขัน

จำนวนตายของลูกไก่ทั้งหมด ที่ตั้งเขา
แข่งขัน 16,000 ตัวนั้นเพียง 7.1 เปอร์เซ็นต์

โรคสำคัญที่พบมีโรคคือ

- Epidemic tremor
- Bronchitis
- Cecal Coccidiosis
- New Castle Disease

เมื่อเลี้ยงลูกไก่ได้อายุได้ 12 อาทิตย์
แล้ว จึงจัดการฆ่าถอนขน การคัดเลือก
ตัวอย่างไก่ สำหรับพิจารณาตัดสินให้
คะแนนกรรม การจะเลือกเอา ตามบุญตาม
กรรม จากไก่ที่กำจัด ถอนขน อยู่ โดยหยิบ
ขึ้นมาตัวหนึ่งทุก ๆ ตัวที่ดี การตัดสิน
ก็เริ่มต้นเป็นสองตอน ตอนแรกให้ 100

คะแนนสำหรับผลได้ ทางเศรษฐกิจ แล้ว
ก็ จำนวนไก่ของแม่ลูกไก่ที่ตั้งเขา แข่งขัน
ก็จะมีเปอร์เซ็นต์ฟักออกจากไข่ ที่เขาฟักทง

หมด เปอร์เซ็นต์ตายและคัดทิ้ง จำนวนอา-
หารที่กินต่อหน้าหนักตัวไก่ หนึ่ง ปอนด์ ในระยะ
12 อาทิตย์ นำหนักเฉลี่ยเมื่อสิ้นการแข่งขัน
เปอร์เซ็นต์การงอกของขน เมื่ออายุ 10 วัน
และในวันสุดท้ายเมื่อฆ่าถอนขนแล้ว ไม่มี
ขนหนาม (Pin feathers) ตัวมีขนาดได้เรีย
ดมาเต็มอกกันมีทรวงตรงตั้งฐาน แบบเดียวกัน
และมีดีเหมือนกัน

ตั้งอีก 100 แต่มั่นให้สำหรับไก่ที่ถอน
ขนแล้วแต่จะคัดเลือกพิจารณาทางตัวก่อน แล้ว
จึงพิจารณาด้านหน้าอก, กระดูกหน้าอก, ตะ
โพก ขาและส่วนหลัง พิจารณาคือว่าหนาม
ดีภาพหน้าดูหรือไม่? มีขนหนามแถมมันแซก
อยู่ใต้ผิวหนังหรือไม่?

มีนกผสมพันธุ์ไก่ นกแดง ไก่ และ
อุตุดำหกร เข้าซาการประกวดมากเกินคาด
หมายแตรเป็นที่สุดแก่ทุกชนิด ๆ ไปว่า การ
เลี้ยงไก่เนื้อได้ก้าวขึ้นสู่คนใหม่อีกคนหนึ่งแล้ว
ในการที่จะผลิตไก่เนื้อดีมารับประทาน และมี
ขนาดสม่ำเสมอ การแข่งขันครั้งแรก
แต่มีกราคม 1946 และสิ้นสุดลง ในวันที่ 24
มิถุนายน 1948 และเป็นกาผลิตเงินชื่อเขียน
ทุกตัวไว้ในตำรา การเลี้ยงไก่ เมื่อ 35 ปีมา
แล้วอย่างชัดเจนว่า Broiler ไก่รุ่นกระต๊อ
ถ้าเลี้ยงอย่างถูกต้องจะเจริญเติบโตอย่าง รวด
เร็วภายในเวลา 12 ถึง 15 สัปดาห์ จะได้หน้า

หนักตัวละหนึ่งปอนด์ครึ่งจนถึงสองปอนด์

“ควรต้องใช้ไก่พันธุ์แท้ สำหรับทำไก่
รุ่นกระทง Broiler เพราะว่าการใช้ไก่ผสม
จะทำให้ไม่ได้เกณฑลักษณะที่เราต้องการ”

ข้ออ้างในตำราเหล่านี้ถูก ต้อง ทุก ประ
การ เพราะว่าในวันที่ 24 มิถุนายน 1948
ไก่คอร์นิชดำ ผสมไก่ นิวแฮมเซียร์น้ำหนัก
3.57 ปอนด์ ได้ใน 12 อาทิตย์ ได้ชนะการ
ประกวดเป็นไก่นาคคแล้ว.

ต่อไปนี้เป็นผลการประกวด

ที่ 1 รางวัล 5,000 เหรียญ ได้แก่บริ
ษัทฟักไข่ แวนเทอร์, เมืองแมริสวูด, แคลิ
ฟอเนียร์ ตั้งไก่คอร์นิชดำนิวแฮมเซียร์ ไก่น
กินอาหารเพียง 3.17 ปอนด์ เพื่อเป็นเนื้อหนึ่ง
ปอนด์ในระยะเวลา 12 อาทิตย์ อัตราตาย เพียง
2.50 เปอร์เซ็นต์ เจ้าของได้ตัดดองไก่กระ
กูดขึ้นมาเก็บแล้ว โดยความช่วยเหลือแฉะ
นำของ ต.ร. L.W. Tayler และ V.S.
ASMUNDSON แห่งมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์
เนียร์ แต้มที่ทำได้ 159.87 แต้มใน 200 แต้ม

ที่ 2 รางวัล 1,000 เหรียญ ได้แก่
ARBOR ACRE FARM, Connecticut
ตั้งไก่พันธุ์ชาร์คชวอด ทำแต้มได้ 151.55
แต้ม น้ำหนักเฉลี่ยของลูกไก่ตัวละ 3.20
ปอนด์ กินอาหาร 3.21 ปอนด์ เพื่อเป็นเนื้อ

หนึ่งปอนด์ อัตราตาย 3.01 เปอร์เซ็นต์.

ที่ 3 รางวัล 500 เหรียญ ได้แก่ H.B.
Bates, Litchfield ทำแต้มได้ 150.91 แต้ม
น้ำหนักลูกไก่เฉลี่ยตัวละ 3.51 ปอนด์ กินอา
หาร 3.43 ปอนด์ ต่อเนื้อ 1 ปอนด์ อัตราตาย
6.53 %

นอกจากรางวัลที่ 1,2,3 แล้วยังมีรางวัล
รองอีก 5 รางวัล ๆ ละ 100 เหรียญ ไก่
ที่ชนะ 8 ตัวเป็นไก่นิวแฮมเซียร์ดี ไก่ร้อยค
ขาตัวหนึ่ง ไก่คอร์นิชผสมสามตัว ไก่ผสม
นี้ สองตัวเป็นไก่ผสม กับ ไก่นิวแฮมเซียร์
รวมแล้วไก่นิวแฮมเซียร์ได้รางวัลหกรางวัล
ในแปดตำแหน่ง

ได้มีผู้เสนอผ่าน คณะ กรรมการ ไปยัง
บริษัท Atlantic & Pacific Food Store Co
ว่าสมควรที่จะอุปการะการแข่งขัน ให้ มี คือ
ไปอีกสามปี โดยเริ่มต้นประกวดตามมติรัฐ
ในปี 1949 และประกวดภาคในปี 1950 แล้ว
ประกวดทั้งประเทศในปี 1951

หนังสือที่รวบรวม

- Country Gentlemen
- Overseas Edition For the Armed Forces
- January 1946
- Poultry Tribune July—August, 1948

PHILIPPINES DECLARED FREE FROM RINDERPEST

While rinderpest is still prevalent on the mainland of Asia, the Government of the Philippines made attempts to eradicate an infection of rinderpest, after more than a quarter of a century, with a tremendous expenditure of money and a great loss of livestock. It was recorded that rinderpest was incedintally introduced into Philippine Islands between 1882 and 1889 as the result of the importation of carabaos from China or Indochina for breeding purposes, without taking the proper precautions by the authorities.

The symptoms of the disease in carabaos described by Dr. A. K. Gomez; according to findings in the Philippines, were somewhat similar to many cases occurred elsewhere, with the exception that a cutaneous eruption, especially on the neck before and behind the the shoulders and along the back of the animal may be observed; but these symptoms are not often found in carabaos.

A severe epizootic seemed to ap-

pear about 1890 in some of the Islands and the infection ran its course rapidly.

During the Philippine insurrection against Spain in 1896, the disease spread and many animals were killed, resulting in the abandonment of the fields. As a result of American-Spanish War in 1898, Philippine Islands became a territorial possession of the United States of America. Thus the American Military Government had to import cattle for meat and Carabaos for labor from China or Indochina since then the infection was coincidentally introduced into the Islands. However, the inspection of shipments of cattle from foreign countries was carefully done by the Army Veterinarians.

Following the withdrawal of the American Military Government in 1901, the civil government of the Philippines was established and a campaign against rinderpest was thus begun with several methods to culminate in the eradication of the disease. The measures used to

combat rinderpest in the Philippine Islands were summarized as follows:—

1) The glycerinated bile method of Immunization, being tried by Robert Koch in South Africa was the first one used in the Philippines, and was found impractical.

2) The simultaneous inoculation of virus and serum in the infected areas to produce the permanent immunity against the disease was initiated in 1903, following the establishment of a serum laboratory. This method did not give the promising results as expected. The mortality of cattle and carabaos was so high that a total record of 629,176 was reached with an approximate value 45 millions dollars. The failure was due to the fact that the serum was sent to the field, and the field veterinarians obtained the virulent blood from animals found sick with the disease without considering that virus obtained in such a manner did not insure the uniformity of virulence. Also the other blood diseases, such as piroplasmosis and surra might

have contributed to high mortality.

3) In 1911, the virus and serum method was discontinued and the serum alone method, aided by quarantine measures, was practiced. Although this method proved fairly successful in India, but it failed in the Philippines. This was due to the animals in the Philippine Islands were highly susceptible to the disease, unlike those in India, and the dose of immune serum needed to confer the immunity was 10 to 15 times greater than the dose commonly used. The immunity lasted only seven to fourteen days.

4) The practice of slaughtering the sick and exposed animals with indemnity was then tried in 1911. This method was not successful, because the owner of the animal would rather hide his animal and see it die in the mountains than being killed with the payment for compensation from the government.

5) The strict enforcement of quarantine measure of imported animals from infected countries for 90 days on

all shipments found infected was considered to minimize as much as possible the introduction of the disease from outside. Thus the quarantine stations were established.

6) The development of the wet tissue vaccine, after several years of careful and painstaking work of Boynton, proved to be the effective weapon against the disease. It consisted of a heated, glycerinized mixture of blood and ground tissues of spleen, liver, kidneys, lymph glands, heart, and testes. The drawbacks of such vaccine were short keeping-qualities and the length of time needed for proper attenuation of the virus. But this procedure was then improved by Dr. Kelsner in 1928. So that it could be used immediately after preparation and this proved to be highly efficacious. The procedure described, consisted of mixture of finely ground tissues of lymph glands, spleen, and liver which was attenuated by the

addition of 0.75 per cent chloroform.

7) The further modification of the vaccine in the form of dried powder from spleen and lymph glands was succeeded by the Robles and Generoso in 1934. This dried vaccine could be kept potent even if held at room temperature for thirty days, and could be sent to the remotest part of Islands without requirement of the refrigeration.

By the use of this dried rinderpest vaccine, the campaign against rinderpest was effectively extended throughout the Islands. In 1938 the infection was promptly checked and no more cases appeared. The Philippine Islands were officially declared free from rinderpest in 1941 with an achievement unique in the annals of infectious diseases. (Condensed from "Eradication and Control of Rinderpest in the Philippine Islands": Angal K. Gomez, J.A.V.M.A. Vol. CXIII No. 857, Aug. 1948 pp. 109-119.)